

ומבארת הגמרא:

רב הונא מתניתין אטעיתיה [לשון משנתנו הטעתו]!

הוא רב הונא סבר: מדיקא מפליג באילונית היות והמשנה מחלקת באילונית בין הכיר בה ובין לא הכיר בה ולא קמפליג המשנה באלמנה לומר שיש לה כתובה רק אם הכיר בה, מכלל דאלמנה אפילו בסתמא נמי אית לה.

אבל ולא היא, אין זו ראייה, כי לשון משנתנו הוא: אם מתחלה נשאה לשם איילונית יש לה כתובה, ומיד אחר כך שנינו: אלמנה לכהן גדול וכו' יש להם כתובה, ואם כן:

כי קתני לה לאלמנה, אפלוגתא [על החילוק] דאילונית קאי, כלומר: "אם מתחלה נשאה לשם כך" מתיחס גם לאלמנה האמורה אחריה, ורק באופן זה אומר התנא שיש לאלמנה כתובה.

הדרן עלך פרק אלמנה ניזונת